

DANIEL PETR

SESTRA SMRT

SEVERSKÁ KRIMI
ZE SEVERU ČECH

HOST

DANIEL PETR
SESTRA SMRT

DANIEL PETR

**SESTRA
SMRT**

BRNO 2018

© Daniel Petr, 2018

© Host — vydavatelství, s. r. o., 2018 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-483-5 (PDF)

ISBN 978-80-7577-484-2 (ePUB)

ISBN 978-80-7577-485-9 (MobiPocket)

*Ať tě chválí, můj Pane, naše sestra smrt těla,
žádný živý člověk jí nemůže uniknout.*

FRANTIŠEK Z ASSISI

1

DŮM BOŽENY BOUČKOVÉ, RUMBURK, PÁTEK 6. BŘEZNA 2015

Na schodech se ozvaly kroky. Václav Rákos zhasl zapalovač a stoupl si do tmavého kouta. Pod bundou nahmatal pouzdro se služební zbraní. Na chodbě se mihl stín. Rákos rozepnul pouzdro palcem a sevřel v dlani pažbu pistole. V kuchyni zaskřípal vodovodní kohoutek. Stín se zastavil před dětským pokojem. Rákose dloubla do zad elektrická zásuvka.

Ve dveřích se objevila mužská postava. Ve světle pronikajícím dovnitř oknem hádal Rákos muži metr sedmdesát, možná sedmdesát pět, osmdesát kilo, víc ne, věk třicet nebo čtyřicet. Nejistá chůze, třesoucí se ruce a obličej zvlhlý potem.

Nově příchozí se obrátil k posteli. Pokrčil nohy v kolenou a vystavil Rákosovu pohledu zadnici v teplákách. Trhavý zvuk přiměl Rákose odvrátit hlavu. Když se opět odvážil pohlédnout zpátky, klečel muž na všech čtyřech a šmátral pod postelí. Konečně se mu odtamtud podařilo vytáhnout předmět připomínající tvarem použité mýdlo. V otvoru na vrchní straně vězela zátka. Rákos si vzpomněl, že něco podobného měla jeho babička. Šlo o měděné ohřívadlo do postele. Babička ho vždycky zabalila do osušky a přikryla

peřinou. Kovová ohřívadla později nahradily gumové láhve, ale ve starých domech se dosud objevovala.

Ozvalo se zaskřipání, jak muž otočil zátkou. Vtom se Rákosovi rozsvítilo. Teď už chápal, proč kromě rumu určeného k výrobě vánočního cukroví nenašel v celém domě jedinou láhev alkoholu.

„Na tvým místě bych to nepil,“ řekl a vykročil k muži.

Ten si přitiskl ohřívadlo k hrudi jako hračku, o kterou ho chce připravit starší sourozenec, a jediným skokem byl u dveří. Dusot kroků přerušilo řinčení rozbitého skla. Rákos se rozběhl a spatřil ho, jak leží uprostřed chodby. O kus dál se povaloval převržený koš na prádlo. Ohřívadlo vyklouzlo muži z náruče a rozbilo výplň dveří oddělujících chodbu od dílny. Než se vyškrábal na nohy, měl na rukou pouta.

„Cos tu pohledával?“

Muž neodpověděl.

„Tak pojď.“ Rákos ho chytil v podpaží a pomohl mu vstát. Odemkl domovní dveře klíčem zastrčeným v zámku, kopl do ohřívadla a vyšel s mužem před dům. Ohřívadlo se zastavilo uprostřed silnice. Rákos za sebou loktem zabouchl.

Když před půlhodinou přijížděl k nedaleké nemocnici, všiml si, že ulice je označená jako slepá. Padesát kroků od místa, kde zastavil, dopadalo na větve stromů zmrzačených při podzimním prořezávání světlo z oken nově postaveného stanoviště pro vozidla zdravotnické záchranné služby. Tím se vysvětlovalo, proč je cesta pečlivě prohrnutá.

Muž bloudil pohledem ze silnice na Rákose a z Rákose na silnici, jako by se snažil najít odpověď na to, co spojuje ohřívadlo s člověkem, který mu spoutal ruce za zády. Rákos vytáhl z kapsy cigarety a po krátkém zaváhání mu jednu nabídl. Muž ji s dovedností zkušeného kuřáka sevřel mezi rty, Rákos škrtl zapalovačem a oběma zapálil. Teprve teď si

mohl ve slabém světle prohlédnout mužův obličej. Rybí oči, rozcuchané obočí vyrůstající z jediného místa u kořene nosu, tváře porostlé čtrnáctidenním vousem příliš řídkým na to, aby se ho vyplatilo každé ráno holit nebo nechat růst. Barva mužova nosu svědčila o pravidelné péči o opičku, která, jak Rákos dobře věděl, uměla vřestět jako žádné jiné zvíře na světě, pokud nedošlo na pravidelné krmení.

„Jak se jmenuješ?“

Muž neodpověděl.

Rákos kývl bradou k ohřívadlu: „Že ti to ale trvalo, přijít na to, kam před tebou schovávala chlast.“

Cigareta mezi mužovými rty poskočila. Bezpochyby věděl, o kom Rákos mluví. Majitelka domu Božena Boučková zemřela přede dvěma lety na otravu metylalkoholem. Rákos byl přesvědčený, že šlo o vraždu.

„Nechápu, co tím myslíte.“

„Už jsem se bál, žes zapomněl mluvit.“

„Co mi chcete?“

„Seš její přítel, nebo se pletu?“

„Čí přítel?“

„Na tohle nemám čas.“

„Byl jsem její přítel,“ řekl muž s důrazem na minulý čas.
„Pokud vím, má to za sebou.“

„Co o tom víš?“

„Natáhla brka v nemocnici.“

„Jak dlouho jste byli spolu?“

Muž potáhl nosem.

„Je mi zima.“

„V baráku taky nebylo zrovna teplo.“

„Moh jsem si aspoň vlízt pod peřinu.“

„Nemáš čím topit?“

Muž na něj mlčky hleděl.

„Jedinej, kdo nosil domů prachy, byla tvoje...“ Rákos si navzdory mnohaleté praxi u kriminálky stále nevěděl rady s tím, jak se o obětech vyjadřovat před pozůstalými, a bylo přitom úplně jedno, jestli šlo o rodiče zložené smrti dítěte, nebo o hajzlíka, kterého trápí pouze to, že přišel o zdroj obživy.

„Jsem nemocnej.“

„Vážně?“

„Nemůžu na nohy.“

„To bylo vidět, když jsi mi chtěl utýct.“

„Lek jsem se, jak jste vyskočil z toho rohu.“

Rákos uchopil cigaretu mezi prsty, podržel její žhnoucí oharek chlapíkovi před očima a naklonil se k němu tak, že se jeho nos téměř dotýkal mužova.

„Jestli mi neřekneš, co chci vědět, nebudeš už nohy potřebovat.“

Zdvihl levou ruku a uhasil o ni cigaretu. Olízl si dlaň a poplácal s ní muže po tváři.

„Rozuměls?“

Muž beze slova přikývl.

„Jméno?“

„Jaroslav Malina.“

„Jak dlouho jste byli spolu?“

„Čtvrt roku.“

„Kde jste se poznali?“

„Na seznamce.“

„Nelži. Novinama si umíš akorát utřít prdel a na počítač by ses v životě nezmoh.“

„Šlo o seznamku na nástěnce v Lidlu. Chtěl jsem vědět, jestli někdo neshání kolo, a všim jsem si jejího inzerátu.“

„Tys prodával kolo?“

„A co má bejt?“

„Nemůžeš na nohy. K čemu ti bylo kolo?“

„K ničemu. Proto jsem ho prodával.“

„Chceš mě nasrat?“

„Nebylo moje.“

„A čím teda?“

„Nemám tušení. Našel jsem ho na dětském hřišti.“

Rákos na něj beze slova hleděl. Uvažoval, jestli mu má rozbít hubu teď, nebo až z něj dostane to, co potřebuje. Rozhodl se pro druhou možnost.

„Kdy jste spolu přestali spát?“

„Co?“

„Tys nerozuměl?“

„Po měsíci.“

„Proč?“

„Pohádali jsme se.“

„Věděl někdo, že to spolu táhnete?“

„Nechtěla, abych o tom někomu říkal.“

Styděla se za něj. Sotva se jí mohl někdo divit.

„A tebe nenapadlo pochlubit se kámošům? Pokud vím, byla to pořád kost.“

Muž vyplivl nedopalek.

„Žádný nemám.“

„Už zase lžeš?“

„Nechodím ven.“

„Chceš mi namluvit, že seš tu od rána do večera zavřenej?“

„Mně to vyhovuje a Boženě to nevadilo. Chtěla mě jenom pro sebe.“

Rákos si dokázal představit, jaké peklo dokázali *slušní občané* města udělat ze života ženě, která se sotva mohla počítat mezi místní smetánku, a navíc se prohřešila tím, že už nedokázala snášet svou osamělost a vzala zavděk spodinou, která právě pohledem upřeným na jeho náprsní

kapsu žadonila o další cigaretu. Sáhl do kapsy pro krabičku. Teď už začínala být zima i jemu. Pokud Malína mluví pravdu a o svém vztahu k Boučkové nikomu neřekl, vysvětluje se tím, proč o něm během Rákosova rozhovoru s její zaměstnavatelkou nepadlo ani slovo.

Rákos si znovu zapálil. Předstíral, že si nevšiml mužova lačného pohledu, a shýbl se pro ohřívadlo.

„Kdy začala chlastat?“

„Jak to mám vědět?“

„Její zaměstnavatelka tvrdí, že nepila.“

„To určitě. Když jsme se sešli poprvé, byla vylitá jako rybník.“

„Byls u ní doma?“

„Myslel jsem, že ji vezmu ven, ale nechtěla o tom ani slyšet.“

„Chodila do práce střízlivá?“

„To sotva, ale uměla to skrejšvat.“

„Co pila?“

„Měla ráda vodku.“

„Kde si ji kupovala?“

„Nemám potuchy, co ode mě chcete, ale víc toho nevím.“

„Napadlo mě, žeš jí pro chlast chodil ty. To by vysvětlovalo, proč si tě u sebe držela.“

„Už jsem vám řekl, že jsem odtud nevystřčil nos.“

Rákos uchopil ohřívadlo za kroužek provlečený mosaznou zátkou a zdvihl ho muži před oči.

„Co v tom je?“

„Voda.“

„Voda?“

„Co jinýho by v tom mělo bejt?“

„Chtěl ses umejt?“

„Měl jsem žízeň. Před tejdnem zastavili vodu.“

„Tak cos hledal v kuchyni?“

„Zapomněl jsem na to.“

Rákos odšrouboval zátku a přičichl si k obsahu ohřívadla. Nebylo pochyb o tom, že uvnitř je skutečně voda. Takže metylalkohol musí být ukrytý jinde a on ho najde, i kdyby měl dům prohledat místnost po místnosti. Obrátil nádobu a vylil její obsah na silnici.

2

DŮM BOŽENY BOUČKOVÉ, RUMBURK, PÁTEK 6. BŘEZNA 2015

Muž mlčky sledoval proud vody vytékající z ohřívadla. Václav Rákos si v duchu zopakoval, co se mu dosud podařilo zjistit. Majitelka domu Božena Boučková pracovala jako šatnářka v nedalekém bazénu a měla to do práce co by kamenem dohodil. Její přítel Jaroslav Malina ji 7. května 2013 přinesl do nemocnice s otravou způsobenou metylalkoholem. Úmrtní list uváděl jako příčinu smrti selhání ledvin způsobené metabolickou acidózou. Takové věci se stávají, a v tomhle Bohem zapomenutém kraji častěji než jinde. Rákos byl však přesvědčený, že tohle není ten případ. Při pohledu na nemocnici s opadanými římsami, dřevými okapy a nedoléhajícími okny nebylo těžké si představit, že lékař, který prováděl pitvu, něco přehlédl, protože se z důvodu úsporných opatření únavou sotva držel na nohou.

Aby Rákos přišel smrti Boženy Boučkové na kloub, rozhodl se prohledat její dům. Obhlédl si ho, když odpoledne přijel z Ústí nad Labem. Krátce před půlnocí nechal auto stát na parkovišti před nemocnicí a vydal se na místo. Na plechových dveřích sloužících ke vstupu do dílny, umístěné v zadní části domu, visel rezavý zámek. Ze zadní kapsy

kalhot vytáhl kleště. Ozvalo se kovové cvaknutí a skřípání, jak se dveře otevřely. K nohám se mu nahrnul sníh.

Rozsvítil mobil a bez hnutí naslouchal. Uvnitř se nic nepohnulo. Dveře na chodbu byly odemčené. Protáhl se jimi a zavřel za sebou. Z věšáku na konci chodby zplihle visely kabáty. Na botníku ležela obálka s upomínkou na zaplacení elektřiny. Posvítíl si do výklenku pod dřevěnými schody, ale kromě několika sklenic od zavařenin a kbelíku se zkamenělým hadrem na podlahu neobjevil nic, co by stálo za pozornost.

Vešel do kuchyně sloužící zároveň jako jídelna. Dvířka kuchyňské linky byla otevřená. V košíku se skořicí, pomerančovou kůrou a práškem do pečiva objevil prázdnou láhev od rumu. Podle všeho šlo pouze o jednu z mnoha surovin určených k výrobě cukroví.

V koupelně na zrcadle se kupila obvyklá sbírka prášků na bolest hlavy, krabička se živočišným uhlím a kapky do očí. V přihrádce vedle zrcadla objevil použitou antikoncepci s nadepsanými čísly označujícími dny v měsíci. Poslední pilulka chyběla u devítky. Boučkovou hospitalizovali na jednotce intenzivní péče 7. května. Antikoncepci tedy přestala brát dříve, nejspíš už během předchozích měsíců. Světlo dopadlo na datum spotřeby, ještě nějaký čas zbýval. Bylo nepravděpodobné, že by se Boučková ve dvaapadesáti pokoušela otěhotnět. Mnohem pravděpodobnější bylo, že 10. dubna, nebo dokonce už o měsíc dřív přestala spát se svým přítelem.

Na displeji mobilu se objevilo jméno Rákosovy ženy. Ráno odjela na třídní seminář do Berlína a od té doby mu volala pokaždé, když se střídali přednášející, aby se přesvědčila, jestli nezanedbává jejich sedmiletého syna. Co mu může teď uprostřed noci chtít? Nikdy to s ním neměla snadné, ale na to, aby se změnil, je v pětáctyřiceti příliš pozdě.

Seznámil se s ní krátce před pádem železné opony. Od-
krucoval si tehdy vojenskou službu, zatímco Jana dokončo-
vala střední zdravotnickou školu. Když ho její rodiče pozvali
na večeři, přišel v otrhaných džínách a triku s ručně vyvede-
nou podobiznou svého jmenovce Václava Havla. Udělal to
samozřejmě naschvál, Janin otec byl náměstek tajemníka
krajského výboru strany a matka vyučovala na pedagogické
fakultě dějiny dělnického hnutí.

Když Janě oznámil, že má v úmyslu stát se vyšetřovate-
lem, prohlásila, že někdo tak bezbranný jako on přece nedo-
káže chytit zločince. Měl oči nemluvněte, široké nosní dírky,
ve kterých se s odzbrojující opravdovostí ježily chlupy, důlek
v bradě dodávající jeho obličejí vzhled propíchnutého míče
a nečesané kudrny, v nichž se tu a tam objevilo peří, jako by
právě vypadl z hnízda. Navzdory jejímu přesvědčení v roce
1995 dokončil Vysokou školu Sboru národní bezpečnosti,
později přejmenovanou na Policejní akademii, a krátce nato
se vzali.

Než si přičichl k první vraždě, odbyl si učednické roky
jako řadový policista. Na přelomu tisíciletí se stal vyšetřo-
vatelem na Krajském úřadu vyšetřování v Ústí nad Labem.
Tam řešil převážně loupežná přepadení, ublížení na zdraví,
vydírání a únosy. Když v roce 2002 odešlo po sloučení úřadu
s kriminální policií několik vyšetřovatelů z oddělení vražd,
chopil se příležitosti.

Přitáhl si límec bundy k bradě. Černá bavlna byla zejmé-
na na břiše a rukávech odřená a Jana čas od času pozname-
nala, že by ho konečně ráda viděla v něčem jiném než v tom,
co měl na sobě, když se poznali. Ale on se nedokázal přimět,
aby si koupil novou. Svou roli v tom možná hrál i kus po-
věřivosti, protože bunda ho provázela i během vyšetřování,
při nichž došlo na střelbu, a jemu se — na rozdíl od jiných

vyšetřovatelů, kteří takové štěstí neměli — kulka pokaždé vyhnula.

Palec mu sklouzl po umaštěném skle.

„Co se děje?“

„Kde jsi?“ uslyšel hlas své ženy.

„V koupelně,“ odpověděl podle pravdy.

„Kde je Martin?“

Měla o syna přehnané obavy. Chlapec přišel na svět po třinácti letech jejich manželství, v době, kdy oba dávno přestali věřit, že se dítěte ještě dočkají. Rákos neskrýval nadšení z jeho narození, ale jako otec za mnoho nestál. Věděl, že by mu Jana neodpustila, kdyby s sebou Martina bral do práce, a že jeho ochota na tuto podmínku přistoupit byla jednou z mála věcí, které jí ještě bránily ho opustit. Přesto Martina pod záminkou výletu odpoledne vyzvedl ve škole a vydal se s ním do Krásné Lípy. Ubytovali se v penzionu na okraji města, a sotva Martin usnul, vyrazil Rákos do nedalekého Rumburka.

„Martin je v posteli,“ odpověděl.

„Spí?“

„Je čtvrt na jednu.“

„Dáš mi ho k telefonu?“

„Co chceš slyšet? Jak mluví ze spaní?“

„Mluví ze spaní?“

„Nemluví.“

„Stejně mi ho dej.“

Otevřel dveře do dětského pokoje, do něhož dítě podle všeho nev kročilo celá léta, a napodobil dech svého syna.

„Chybí mi,“ povzddechla si Jana, když si opět ramenem přitlačil sluchátko k uchu.

„Je teprve pátek.“ Klečel na podlaze s krkem nataženým tak, aby dohlédl pod postel. V jedné ruce držel zapalovač

a druhou si z očí odhrnoval vlasy. Měl by si konečně dojít k holiči. Pod postelí spatřil oválný předmět.

„Ráno si s Martinem pudu zaplavat,“ řekl.

„Určitě se nemůže dočkat.“

„Chci ho překvapit.“

Přestože ji nemohl vidět, byl si jistý, že se usmála.

„Jsem ráda, že jsem tě slyšela.“

„Já taky,“ řekl, ale Jana už tam nebyla.